

den, som vil have patent på en opfindelse i alle de nordiske lande, kan indgive en ansøgning derom i et af landene, primærlandet. På grundlag af denne ansøgning bevilges i primærlandet patent ikke bare for dette land, men også for de øvrige lande, sekundærlandene. De for hvert land meddelte patenter sidestilles med sædvanlige nationale patenter og er altså lige så uafhængige af hinanden, som om de var meddelt efter en særlig patentansøgning i hvert land.

Det foreslås, at systemet med nordiske patentansøgninger reguleres ved en særlig overenskomst mellem de nordiske lande, og betænkningen indeholder udkast til en sådan overenskomst. Komiteerne fremhæver, at dannelsen og sikringen af en ensartet praksis i de forskellige lande ved anvendelsen af de nye patentlove kan kræve visse fælles institutter, og allerede det af komiteerne udarbejdede udkast til en overenskomst forudsætter en fælles kommission, som bl. a. skal følge anvendelsen af den nye lovgivning. Herudover bør der efter komiteernes mening indrettes en fælles nordisk ankeinstans for patentansøgninger. Komiteerne foreslår, at dette spørgsmål særlig undersøges.

Efter komiteernes forslag skal der fortsat ved siden af de nordiske patentansøgninger bestå mulighed for at søge nationale patenter, begge typer skal behandles på samme måde, og de forskrifter, som gælder for nationale patenter og patentansøgninger, er derfor gjort anvendelige også på de nordiske ansøgninger. Reglerne om disse er indført som et særligt kapitel i de foreslåede love.

Med hensyn til forslagene i øvrigt betegner disse en omfattende modernisering i forhold til de gældende love. Herom henvises i det hele til bemærkningerne til forslaget enkelte bestemmelser. Her skal alene gøres nogle bemærkninger om forholdet til de internationale overenskomster.

Pariser-konventionen af 1883 om beskyttelse af den industrielle ejendomsret er ved en række revisionskonferencer undergivet revision. Sådanne konferencer er afholdt i Bryssel 1900, i Washington 1911, i Haag 1925, i London 1934 og i Lissabon 1958. Danmark er tilsluttet konventionen med det indhold, den fik efter revisionen i London i 1934. En gennemførelse af de foreliggende forslag vil muliggøre at tiltræde konventionen i den i Lissabon vedtagne form for så vidt angår konventionens bestemmelser om patent.

Inden for Europarådet er der den 27. november 1963 vedtaget en konvention indeholdende visse regler om patenterbarhed, nyhed, opfindelseshøjde og patentkrav. Konventionsteksten er aftrykt i komiteernes betænkning side 446. Konventionen,

der er undertegnet af Belgien, Danmark, Frankrig, Irland, Italien, Nederlandene, Schweiz, Storbritannien, Sverige og Forbundsrepublikken Tyskland, træder i kraft, når den er ratificeret af 8 stater. Dette er endnu ikke sket, men vides at være under forberedelse i flere af staterne. Det foreliggende forslag er affattet således, at det vil muliggøre en tiltrædelse af denne konvention.

De tidligere inden for Europarådet vedtagne konventioner om patentformaliteter og om en international patentklassificering er allerede tiltrådt fra dansk side.

Inden for EEC er udarbejdet et udkast til en patentkonvention, der indeholder en fuldstændig patentlovgivning vedrørende de for konventionslandene fælles patentansøgninger og patenter. Hele konventionsterritoriet betragtes efter udkastet som en enhed i patentretlig henseende med en fælles patentret. De pågældende, såkaldte europæiske, patenter har virkning på alle EEC-staternes territorier og kan kun ophæves eller overdrages for hele området som en enhed. Det europæiske patent er alene underkastet bestemmelserne i konventionen.

Behandlingen af en europæisk patentansøgning sker efter udkastet i 2 stadier. Efter en formel undersøgelse og en nyhedsundersøgelse udfærdiges et såkaldt provisorisk patent, som udløber efter 5 års forløb, hvis det ikke begæres ændret til endeligt europæisk patent. Det endelige patent meddeles efter en egentlig forundersøgelse, d. v. s. efter at patentmyndigheden har bedømt opfindelseshøjden og patenterbarheden i øvrigt. Denne forundersøgelse foretages først efter anmodning enten fra ansøgeren eller fra en udenforstående. Ved indgreb i et provisorisk patent kan patenthaveren vel anlægge en sag, men denne kan, hvis det provisoriske patents gyldighed bestrides, ikke afgøres, førend der er taget stilling til spørgsmålet om et endeligt patent.

Spørgsmålet om, hvorvidt denne konvention skal stå åben for lande uden for EEC, er genstand for delte meninger.

Konventionsarbejdet kan ikke ventes afsluttet førend tidligst i løbet af 1966 og derefter ventes der at ville medgå yderligere mindst 2 år, inden ratifikationen af EEC-landene kan have fundet sted. Hertil kommer, at EEC-systemet skal træde i kraft successivt inden for de forskellige tekniske områder og derfor først efter en relativ lang overgangstid vil kunne anvendes i fuldt omfang.

De nordiske komiteer, der har haft lejlighed til at holde kontakt med det inden for EEC foretagne arbejde, har tilstræbt en ret vidtgående overensstemmelse med EEC-udkastet med hensyn til de